

Arrest

nr. 209 797 van 21 september 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. DE PRIJCKER
Marktplein 36
9220 HAMME

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 juli 2016, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), beide aan verzoeker op 10 augustus 2016 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché K. LENAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 juni 2016 maakt verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole.

Op 30 juni 2016 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 6 juli 2016 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Op 28 juli 2016 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.07.2016 werd ingediend door :

A., C. (...)

nationaliteit: Marokko

geboren te A. (...)/Marokko op (...).1990

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat hij een relatie heeft met mevrouw V. D. N. (...) en ze de intentie heben om een huwelijksaanvraag in te dienen. Deze elementen kunnen echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar zijn aanvraag in te dienen. Een tijdelijke scheiding van partner verhindert betrokkene niet om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Van zodra immers betrokkene zich in zijn land van herkomst of een land daartoe gemachtigd in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het hem vrij zich opnieuw met zijn partner te verenigen.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn/haar aanvraag tot regularisatie.

Betrokkene beweert dat een verwijdering van het grondgebied de relatie zou verhinderen met mevrouw V. D. (...), doch betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene de Nederlandse taal leert) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Zijn elementen van integratie of behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

(...)

Op 28 juli 2016 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing:

(...)

De heer

Naam, voornaam: A., C. (...)

geboortedatum: (...).1990

geboorteplaats: A. (...)/Marokko

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum

(...)

Bij arrest nr. 186 786 van 15 mei 2017 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten van 30 juni 2016.

Uit bijkomende informatie door de verwerende partij aan de Raad overgemaakt, blijkt dat verzoeker in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie geldig tot 13 november 2018. Ter zitting verduidelijkt verzoeker dat dit gebeurde in het kader van zijn aanvraag gezinshereniging in functie van zijn Belgische echtgenote, na hun huwelijk op 10 december 2016.

2. Over de rechtspleging

2.1. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.2. Ter zitting van 12 september 2018 toont verzoeker zijn huwelijksboekje van 10 december 2016 en loonfiches voor de maanden juni, juli en augustus 2018. Het ter zitting tonen van bijkomende stukken in de annulatieprocedure is niet voorzien in het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bijgevolg worden deze stukken uit de debatten geweerd.

3. Over de bevoegdheid van de Raad

In de synthesememorie vordert verzoeker (onder meer) het volgende:

“BEHAGE HET AAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

Na verzoeker en zijn raad te hebben gehoord

Het verzoek tot machtiging tot verblijf bij toepassing van art 9 bis in te willigen

De beslissing van de gemachtigde ambtenaar dd 28 juli 2016 te vernietigen, welke aan verzoeker werd betekend op 10 augustus 2016

Het verzoek tot machtiging van verblijf voor onbepaalde duur, ondergeschikt bepaalde duur, in België o.g.v. artikel 9bis wet 15.12.1980 ontvankelijk en gegrond te verklaren.

Derhalve de vestiging van verzoeker toe te staan, verzoeker in te schrijven in het Vreemdelingenregister en hem de identiteitskaart voor vreemdeling af te leveren."

Waar verzoeker in zijn synthesememorie de Raad aldus verzoekt om de thans bestreden beslissingen te hervormen - met name om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf gegrond te verklaren, hem in te schrijven in het vreemdelingenregister en hem de identiteitskaart voor vreemdelingen af te leveren -, dient te worden opgemerkt dat de Raad in voorliggend geschil, conform artikel 39/2, § 2, van de vreemdelingenwet, optreedt als annulatierechter. Dit houdt in dat de Raad enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, 94).

De Raad is te dezen dan ook niet bevoegd om de bestreden beslissingen te hervormen, om vreemdelingen in te schrijven in het vreemdelingenregister of om identiteitskaarten voor vreemdelingen af te leveren.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in de synthesememorie een enig middel aan dat luidt als volgt:

"III. GRIEVEN IN BEROEP

Verzoeker heeft reeds de nuttige stappen tot aanvraag van huwelijk gedaan bij het gemeentebestuur Zele en legt hier thans ook het bewijs van voor.

Volgens de nota met opmerkingen zou verzoeker de nodige stappen dienen te ondernemen in het land van herkomst.

Daar waar de machtiging tot verblijf bij toepassing van art 9 bis wordt afgewezen, staat verzoeker voor een wachttijd van minimaal 5 jaar waarbinnen hij onmogelijk om welke reden ook een geldig inreisvisum zou verkrijgen om te reizen naar België.

Daar waar verzoeker en zijn vriendin reeds effectief de stappen hebben ondernomen om een aanvraag tot huwelijk in te dienen, is het compleet irrelevant geen machtiging tot verblijf te verlenen daar waar dit verzoeker en mevrouw N. V. D. (...) op onvoorzienbare kosten jaagt daar waar mevrouw N. V. D. (...) in budgetbegeleiding is bij het OCMW en maar beschikt over werklozensteun als gezinshoofd van 1.150,00 € meer de kinderbijslag voor haar 3 minderjarige kinderen.

Mevrouw V. D. (...) beschikt wel over een maandelijks huisvestingspremie van 189,58 €.

Al deze fondsen worden beheerd door de dienst budgetbegeleiding van het OCMW.

Het is ook geen optie voor de huidige vriendin van verzoeker om haar intrek met haar minderjarige kinderen in Marokko. De kinderen bezitten de Belgische nationaliteit en spreken ook geen Marokaans.

Bovendien zijn de onderwijsnetten en ook voor het volgen van primair lager of secundair Onderwijs enorm duur en niet betaalbaar voor een modale persoon. Schoolgeld van ca 400.00€ per maan d is in het land van herkomst dan ook de courante prijs die men dient te betalen voor het lopen van een kind in een school in Marokko.

- Onmogelijkheid tot terugkeer en verblijf in Marokko

De vader van verzoeker, de heer O. (...), leeft feitelijk gescheiden van zijn moeder H. E. N. (...) en dit reeds gedurende meer dan 6 jaar.

De jongere broer van verzoeker, A. K. (...), leeft samen met de oom M. (...) in Marokko daar waar de ouders van verzoeker zich nimmer bekommerden om hun 3 kinderen.

De zus van verzoeker M. (...) is gehuwd en verblijft ook in Marokko.

Zowel broer als zus hebben weinig middelen van bestaan om te overleven in Marokko.

De moeder van verzoeker weigert verder elk contact met verzoeker.

De gemachtigde ambtenaar stelt dat verzoeker dient te bewijzen dat hij deze mogelijkheid van hulp niet meer heeft ! De bewijslast hiervoor wordt door de bevoegde ambtenaar bij verzoeker gelegd.

Hoe kan verzoeker nu verplicht worden hiervoor een negatief bewijs te leveren.

- Omstandigheden die verzoeker ertoe hebben genoopt wegens gebrek aan tewerkstelling in Marokko het land te verlaten.

In Zele heeft verzoeker familie wonen en een neef van zijn moeder H. S. die hem ondersteunt in het kader van de integratie in de gemeenschap van Zele.

- Schending art. 8 EVRM

Verzoeker kan niet het onmogelijke bewijs worden opgelegd te bewijzen dat hij in het land van herkomst geen financiële middelen meer zou hebben (zie in die zie Arrest 163233 dd 29/02/2016 RVV)

Daar waar verzoeker niet over de middelen beschikt om in het land van herkomst huisvesting te vinden, zou dit betekenen dat de vriendin van verzoeker naar Marokko zou moeten verhuizen met huisvesting van haar minderjarige kinderen in Marokko.

De vriendin van verzoeker, alsmede haar 3 kinderen bezitten de Belgische nationaliteit en zijn de Marokkaanse taal niet machtig wat zou betekenen dat hun middelen van bestaan volledig worden gehypothekeerd. Bovendien kan de vriendin in Marokko niet beroep kan doen op de steun (bijstand OCMW), tegemoetkoming in huisvesting die zij in België kan doen.

Bovendien is de vriendin van verzoeker niet geschoold De vriendin die met verzoeker wenst te trouwen kan in huidige omstandigheden dan ook niet Marokko verhuizen met haar kroost, daar waar dit irreversibele consequenties heeft voor haar zelf (geen inkomsten, geen job, geen recht op vervangingsinkomsten en ook geen onderdak)

Voor haar kinderen die de Belgische nationaliteit bezitten kunnen zij in Marokko geen beroep doen op degelijk regulier onderwijs en is hun toekomst in een land welke hen vreemd is.

Bovendien is het initiëel voor partijen dat zij als gehuwden kunnen samen wonen in de omgeving waar ze thans reeds verblijven.

De kansen op tewerkstelling die voor verzoeker bij regulier verblijf in België liggen hoger gelet op zijn opleiding zijn kennis van het Arabisch en het Frans en zijn wil om in een regulier tewerkstellingssysteem te stappen.

- de hulp van familie vrienden en kennissen in het buitenland

Verzoeker zou moeten bewijzen en dat hij vrienden en familie heeft in Marokko en dat zij weigeren hem te helpen. Deze voorwaarde welke niet in de wet voorzien zijn, legt bijkomende verplichtingen aan verzoeker op . Bovendien is het gebrek aan hulp van familie en vrienden die hem hebben overtuigd naar België te komen, daar waar de Marokkaanse gemeenschap in Zele en zijn oom H. S. (...) met de weinige middelen die zij hebben gezorgd voor de huisvesting van verzoeker

Deze hulp werd verstrekt tot op het moment dat verzoeker een relatie aanging met mevrouw N. V. D. (...) Deze twee partijen hebben beslist te huwen en een duurzame hechte relatie op te bouwen.

- de verwijdering van het grondgebied met vrees tot stopzetting van de relatie.

Mevrouw V. D. (...) heeft voorheen een relatie gehad met een Marokkaanse man met wie ze gehuwd was en van wie ze nadien gescheiden is.

Ze heeft er een geruime tijd over gedaan om deze relatie op te starten. Sociaal en familiaal verloopt deze relatie zeer gunstig. Ze beseft echter bij verwijdering van het grondgebied van haar vriend; thans verzoeker, hij geen financiële middelen zal hebben om terug te keren. De familie van verzoeker die in Zele wonen hebben ook niet meer de mogelijkheid om verzoeker te steunen om zijn verblijf in het land herkomst te financieren.

Ook de vriendin van verzoeker die in budgetbegeleiding staat bij het OCMW Zele ,kan geen extra middelen op langere termijn genereren, daar waar zij financieel er alleen voor staat mbt de opvoeding en de ondersteuning van haar 3 minderjarige kinderen.

De bestreden beslissing heeft immers tot gevolg dat verzoeker gedurende een termijn van 5 jaar niet meer kan terug komen naar België ;zodat een terugkeer op korte termijn onmogelijk wordt.

Daar waar verzoeker over zelfs een tijdelijke verblijfvergunning zou beschikken zou hij na het huwelijk een verzoek tot familiale hereniging kunnen stellen daar waar zijn verblijf bij toepassing van art 9 bis zou beperkt zijn in tijd (een jaar bvb)

Immers de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Zele heeft na dat de raad van verzoeker hieromtrent een brief richtte tot de gemeente Zele het dossier administratief rechtelijk voor het huwelijk in orde gebracht.”

4.2. In de nota had de verwerende partij het volgende gerepliceerd:

“Verzoekende partij voert de schending aan van artikel 8 EVRM.

Volgens verzoekende partij is de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd en kan zij wel degelijk buitengewone omstandigheden doen gelden. Bovendien zou artikel 8 van het EVRM zijn geschonden omdat verzoeker hier familie heeft wonen en een relatie heeft met mevr. V. D. (...).

Verwerende partij laat het volgende gelden.

Verzoekende partij toont geenszins aan dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd. Verzoekende partij uit immers vooral louter theoretische beschouwingen, hetgeen geenszins tot de nietigverklaring van de in casu bestreden beslissing kan leiden.

Het enige concrete dat verzoekende partij aanhaalt, is dat verzoekster wel degelijk elementen zou hebben aangedragen die als buitengewone omstandigheden konden gelden waarom de aanvraag om machtiging in België werd ingediend, en dat de gemachtigde deze elementen zou hebben miskend.

Verwerende partij werpt hier op dat vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, de gemachtigde dient na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de verzoekende partij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Uit de omstandige motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde de door verzoekende partij aangehaalde argumenten betreffende de ingeroepen buitengewone omstandigheden heeft beantwoord op kennelijk redelijke wijze, maar besloot dat deze argumenten geen buitengewone omstandigheden uitmaakten die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

De vermeldingen op de bestreden beslissing laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen. Verzoekende partij kan niet anders voorhouden.

Wat betreft de aangehaalde schending van artikel 8 van het EVRM, wijst verwerende partij er op dat de gemachtigde in de bestreden beslissing terecht stelt dat het niet disproportioneel is om verzoeker te vragen terug te keren naar haar land van herkomst om aldaar de voorziene procedure te volgen. Verzoeker bewijst immers niet dat hij geen beroep meer kan doen op familieleden in zijn land van herkomst. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat verzoeker nog maar recent in België verblijft en dat het bezwaarlijk kan worden geacht dat betrokkene geen beroep kan doen op kennissen of familieleden in zijn land van herkomst. Verzoeker kan dan ook niet voorhouden dat zijn familiaal leven belangrijker zou zijn dan de verblijfsreglementering.

De bestreden beslissing heeft trouwens niet tot gevolg dat verzoekende partij enig verblijfsrecht ontnomen wordt, het heeft enkel tot gevolg dat verzoekende partij het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België.

Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten om aan de wettelijke bepalingen te voldoen, verstoot het familieleven van verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van art.8 EVRM.

Verzoekende partij toont dan ook niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds die erin bestaan om in België te verblijven hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Verwerende partij besluit dat de gemachtigde geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen.

Het middel kan dan ook niet worden aangenomen.”

4.3.1. Verzoeker voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de eerste bestreden beslissing werd genomen. De artikelen 9 en 9bis van de vreemdelingenwet luiden als volgt.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris c.q. de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In zijn aanvraag van 6 juli 2016 heeft verzoeker het volgende aangehaald inzake de buitengewone omstandigheden:

- zijn relatie met N.V.D., die de Belgische nationaliteit heeft en met wie hij wenst te huwen;
- zijn integratie en kennis van de Nederlandse taal;
- zijn recht op een gezinsleven, nu hij een feitelijk gezin vormt met een Belg;
- een verwijdering zou zijn relatie met N.V.D. verhinderen;
- hij schetst de financiële situatie van N.V.D.;
- hij geeft aan in Marokko zijn werk te zijn verloren door de recessie en het dalend toerisme.

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

4.3.2. Verzoeker werpt op dat waar zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt afgewezen hij thans voor een wachttijd van vijf jaar staat waarbinnen hij onmogelijk om welke reden ook een geldig inreisvisum zou kunnen verkrijgen om naar België te reizen. Verzoeker licht niet toe waarom hij de mening is toegedaan dat hij thans gedurende vijf jaar België niet zou kunnen inreizen. Verzoeker wordt thans geenszins een inreisverbod opgelegd. Evenmin is de Raad een wettelijke bepaling gekend die een wachtermijn van vijf jaar zou opleggen. Zonder verdere verduidelijking maakt verzoeker niet aannemelijk dat op kennelijk onredelijke wijze in de

eerste bestreden beslissing wordt uiteengezet dat *“(e)en tijdelijke scheiding van partner (...) betrokkene niet (verhindert) om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Van zodra immers betrokkene zich in zijn land van herkomst of een land daartoe gemachtigd in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het hem vrij zich opnieuw met zijn partner te verenigen.”*

Verzoeker voert aan dat het compleet irrelevant is om hem geen machtiging tot verblijf te verlenen nu hij en mevrouw N.V.D. reeds effectief stappen hebben ondernomen om een aanvraag tot huwelijk in te dienen en dit hem en mevrouw N.V.D. op onvoorzienbare kosten jaagt terwijl mevrouw in budgetbegeleiding is bij het OCMW, slechts beschikt over werklozensteun van 1.150 euro vermeerderd met het kindergeld voor haar drie kinderen en een maandelijkse huisvestigingspremie van 189,58 euro. Door erop te wijzen dat de bestreden beslissing(en) extra kosten meebrengen voor hemzelf en voor zijn partner, toont verzoeker nog niet aan dat de bestreden beslissingen steunen op onjuiste feitelijke gegevens dan wel kennelijk onredelijk zijn. Ook wordt erop gewezen dat het belang persoonlijk moet zijn en dat verzoekers Belgische partner geen partij is in dit geding.

Verzoeker werpt op dat het geen optie is voor mevrouw om haar intrek met haar minderjarige kinderen in Marokko te nemen, de kinderen bezitten de Belgische nationaliteit en spreken geen “Marokkaans”. Verzoeker voert verder aan dat onderwijs in Marokko erg duur is voor een modaal persoon en een bedrag van 400 euro per maand courant is. Vooreerst wordt erop gewezen dat de eerste bestreden beslissing niet uitgaat van een verderzetting van het gezinsleven door een verhuis naar Marokko van mevrouw N.V.D. en haar kinderen. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) gaat uit van de optie “tijdelijke scheiding”, met name mevrouw en haar kinderen blijven in België, verzoeker keert (tijdelijk) terug naar Marokko om daar een aanvraag in te dienen en keert terug naar België eens hij in het bezit wordt gesteld van de nodige binnenkomstdocumenten. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft overwogen dat een *“terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven”* en *“(v)an zodra (...) betrokkene zich in zijn land van herkomst of een land daartoe gemachtigd in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het hem vrij zich opnieuw met zijn partner te verenigen.”*

Verzoeker laat gelden dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Marokko en er verblijven. Hij verduidelijkt dat zijn vader feitelijk gescheiden leeft van zijn moeder en dit al gedurende meer dan zes jaar. Hij stipt aan dat zijn jongere broer thans bij zijn oom verblijft omdat zijn ouders zich nimmer bekommerden om hun drie kinderen. Verzoeker geeft aan dat ook zijn zus in Marokko verblijft, maar dat zowel zij als haar broer weinig bestaansmiddelen hebben om te overleven in Marokko. Hij geeft ook aan dat zijn moeder elk contact met hem weigert. Verzoeker stipt aan dat de gemachtigde de bewijslast bij hem legt, maar hij niet verplicht kan worden om het negatief bewijs te leveren dat het niet mogelijk is voor hem om een beroep te doen op hulp van familieleden.

Uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet volgt dat de vreemdeling klaar en duidelijk in zijn aanvraag moet vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. In zijn aanvraag om machtiging tot verblijf had verzoeker geen gewag gemaakt van het gegeven dat hij in Marokko nergens terecht zou kunnen voor een tijdelijk verblijf. In die zin is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde in de bestreden beslissing stelt dat *“het erg onwaarschijnlijk (lijkt) dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn/haar aanvraag tot regularisatie.”* Bovendien toont verzoeker niet aan dat hij niet tevens bij zijn oom zou kunnen verblijven.

Verzoeker laat gelden dat hij wegens een gebrek aan tewerkstelling ertoe genoodzaakt was om Marokko te verlaten. Verzoeker stipt aan dat hij in Zele familie heeft wonen die hem ondersteunt in het kader van zijn integratie in de lokale gemeenschap. Verzoeker maakt hiermee echter niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft overwogen dat *“het erg onwaarschijnlijk (lijkt) dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn/haar aanvraag tot regularisatie”* en dat de *“elementen van integratie (...) behoren tot de gegrondheid en (...) in deze fase niet (worden) behandeld”*.

Onder verwijzing naar arrest met nummer 163 233 van 29 februari 2016 stipt verzoeker aan dat hem niet het onmogelijke bewijs kan worden opgelegd, met name te bewijzen dat hij in zijn land van herkomst geen financiële middelen meer zou hebben. Vooreerst wordt opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie vonnissen en arresten geen precedentenwaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest, dat handelt over een weigering van een aanvraag gezinshereniging, kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laat verzoeker na om de concrete motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Verzoeker laat gelden dat waar hij niet over de middelen beschikt om in zijn land van herkomst huisvesting te vinden dit zou betekenen dat zijn vriendin naar Marokko zou moeten verhuizen met haar drie minderjarige kinderen, terwijl deze de Belgische nationaliteit bezitten en de "Marokkaanse taal" niet machtig zijn wat hun bestaansmiddelen volledig hypothekeert. Verzoeker stipt aan dat zijn partner in Marokko geen beroep kan doen op de steun en bijstand van het OCMW en op de tegemoetkoming in huisvesting die zij in België heeft. Verzoeker werpt voorts op dat zijn vriendin ongeschoold is, zodat zij in huidige omstandigheden niet naar Marokko kan verhuizen met haar kroost omdat dit onomkeerbare gevolgen voor haar en voor haar kinderen zou hebben. Het weze herhaald dat de eerste bestreden beslissing niet uitgaat van de hypothese waarbij mevrouw en haar kinderen verzoeker al dan niet tijdelijk zouden vergezellen naar zijn land van herkomst, in die zin is het betoog van verzoeker niet pertinent.

Verzoeker werpt op dat het 'initiëel' is voor hem en zijn partner dat zij als gehuwden kunnen samenwonen in de omgeving waar zij thans verblijven. Door middel van zijn betoog ontkracht noch weerlegt verzoeker de motieven van de eerste bestreden beslissing met name dat zijn relatie niet kan worden aanvaard als een buitengewone omstandigheid omdat hij niet aantoonde waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar zijn aanvraag in te dienen, dat een tijdelijke scheiding van zijn partner hem niet verhindert om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen en het hem vrij staat zich opnieuw met zijn partner te verenigen wanneer hij in het bezit is gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten. Verder wordt uiteengezet dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM en verzoeker geen bewijzen heeft voorgelegd dat een verwijdering van het grondgebied de relatie met zijn partner zou verhinderen.

Verzoeker laat gelden dat zijn kansen op tewerkstelling in geval van een regulier verblijf in België hoger zijn gelet op zijn kennis van het Arabisch en het Frans en zijn wil om in een reguliere tewerkstelling te stappen. Door middel van zijn betoog maakt verzoeker evenwel niet aannemelijk dat in de eerste bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt uiteengezet dat "(d)e overige aangehaalde elementen (betrokkene de Nederlandse taal leert) (...) niet (verantwoorden) dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend" en de "elementen van integratie (...) behoren tot de gegrondheid en (...) in deze fase niet behandeld (worden) (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769)." Door er louter op te wijzen dat zijn tewerkstellingskansen in België hoger zijn toont verzoeker niet aan dat op kennelijk onredelijke wijze in de eerste bestreden beslissing werd vastgesteld dat de door hem aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure.

Verzoeker werpt op dat hij zou moeten bewijzen dat zijn vrienden en familie in Marokko weigeren om hem te helpen, dat deze voorwaarde niet in de wet is voorzien en bijkomende verplichtingen aan verzoeker worden opgelegd. Uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet volgt dat de vreemdeling klaar en duidelijk in zijn aanvraag moet vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. In zijn aanvraag om machtiging tot verblijf had verzoeker geen gewag gemaakt van het gegeven dat hij in Marokko nergens terecht zou kunnen voor een tijdelijk verblijf. In die zin is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing stelt dat "*het erg onwaarschijnlijk (lijkt) dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn/haar aanvraag tot regularisatie.*" In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, worden in deze zaak geen voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet toegevoegd.

Verzoeker licht toe dat mevrouw N.V.D. voorheen gehuwd was met een Marokkaanse man van wie ze nadien gescheiden is, ze er een geruime tijd heeft overgedaan om de relatie met hem op te starten en

hun relatie sociaal en familiaal zeer gunstig verloopt. Verzoeker voert aan dat mevrouw ook beseft dat zij bij zijn verwijdering van het grondgebied hij geen financiële middelen heeft om terug te keren. Verzoeker licht toe dat zijn familie in Zele niet de mogelijkheid heeft om zijn verblijf in zijn land van herkomst te financieren. Verzoeker licht ook toe dat zijn vriendin in budgetbegeleiding is bij het OCMW van Zele en zij geen extra middelen kan genereren op langere termijn, nu zij er voor de opvoeding van haar drie minderjarige kinderen financieel alleen voorstaat. In dit verband wordt herhaald dat het belang persoonlijk is en dat verzoekers Belgische partner geen partij is in dit geding. Waar verzoeker thans opwerpt dat zijn familie in Zele niet de mogelijkheid heeft om hem financieel te ondersteunen wordt erop gewezen dat hij zich beperkt tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

Verzoeker laat opnieuw gelden dat “(d)e bestreden beslissing” tot gevolg heeft dat hij gedurende een termijn van vijf jaar niet naar België kan terugkeren. Verzoeker verduidelijkt niet waaruit en uit welke bestreden beslissing hij dit afleidt. Verzoeker licht niet toe waarom hij de mening is toegedaan dat hij thans gedurende vijf jaar België niet zou kunnen inreizen. Verzoeker wordt thans geenszins een inreisverbod opgelegd. Evenmin is de Raad een wettelijke bepaling gekend die een wachtermijn van vijf jaar zou opleggen.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissingen geen absoluut verbod inhouden voor verzoeker om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven nadat hij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst en/of verblijf in het Rijk te worden toegelaten. De bestreden beslissingen hebben bijgevolg slechts een tijdelijke scheiding van zijn partner tot gevolg met de mogelijkheid terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de eerste bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

4.3.3. Verzoeker voert ook de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Dit artikel luidt als volgt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het

algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren. (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900)

Het waarborgen van een recht op respect voor het familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM wordt betwist.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie van eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

In de eerste bestreden beslissing wordt met betrekking tot het gezinsleven met mevrouw N.V.D. het volgende uiteengezet:

“Betrokkene haalt aan dat hij een relatie heeft met mevrouw V. D. N. (...) en ze de intentie hebben om een huwelijksaanvraag in te dienen. Deze elementen kunnen echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar zijn aanvraag in te dienen. Een tijdelijke scheiding van partner verhindert betrokkene niet om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Van zodra immers betrokkene zich in zijn land van herkomst of een land daartoe gemachtigd in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het hem vrij zich opnieuw met zijn partner te verenigen.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn/haar aanvraag tot regularisatie.

Betrokkene beweert dat een verwijdering van het grondgebied de relatie zou verhinderen met mevrouw V. D. (...), doch betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven.”

Hieruit blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met alle elementen van het dossier zoals gekend op het ogenblik waarop de beslissingen werden genomen. Verzoeker toont niet op concrete wijze aan dat deze belangenafweging kennelijk onredelijk zou zijn.

Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort bovendien het gezins- en privéleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228), minstens toont verzoeker dit niet aan.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET